

РЕШЕНИЕ

№ 10874

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1717** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.3 Административно процесуалния кодекс вр. с чл. ал.1, т.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /З./.

Образувано е по искова молба на „Солар-Две“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., [улица], № 26, , представявано от Р. М., чрез адв. Д. Ж. и адв. И.Ц., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ /КЕВР/, с която, след допуснатото изменение в открито съдебно заседание на 28.01.2026г. по т. 2 от искането, и в съответствие с приемането на евротото, съгласно изрично изявеното по т. II от молба на ищеца, депозирана в открито съдебно заседание, с която се иска да бъде осъдено КЕВР, да заплати на ищеца обезщетение, във формата на пропуснати ползи, по два обективно съединени главен и евентуален иск, както следва:

1. Главен иск /кумулятивно предявени главни и акцесорни иски за лихви/, с правно основание чл. 1, ал. 1 от З., с който ищецът „Солар-Две“ ЕООД, иска да бъде осъден ответника КЕВР, да му заплати имуществени вреди, във вид на пропуснати ползи, причинени от незаконосъобразно бездействие на КЕВР да изпълни задължението си по чл. 31б, ал.2 от Закона за енергетиката (ЗЕ) в периода 01.01.2024г. – 30.06.2024г., за изменение на определените премии, при наличие на възникналото условие-съществено изменение между определената прогнозна цена за базов товар, за 6-месечен период, и прогнозната такава, за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия, в общ размер от 61 752.34 евро- главница и законни лихви за забава в общ размер от 5 390.23 евро, считано от 01.07.2024г., до датата на депозирането на исковата молба- 18.02.2025г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозирането на исковата молба до окончателното заплащане на обезщетението, за

периоди по кумулативно предявени главни и акцесорни иски за лихва, както следва:

1/1.

- Обезщетение в размер на 6 011.48 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.01.2024г- до 31.01.2024г. и Законна лихва да забавя в размер на 524.73 евро, върху горепосочената главница, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.

1.2.

- Обезщетение в размер на 7 334.43 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.02.2024г- до 29.02.2024г. и Законна лихва за забавя, в размер на 640.21 евро, върху горепосочената главница, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.

1.3/.

- Обезщетение в размер на 8 782.22 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.03.2024г- до 31.03.2024г. и Законна лихва за забавя в размер на 766.58 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г.. до 18.02.2025г.

1.4/.

- Обезщетение в размер на 13 389.29 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.04.2024г- до 30.04.2024г. и Законна лихва за забавя в размер на 1168.72 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г.. до 18.02.2025г.

1.5/.

- Обезщетение в размер на 12 037.04 евро., без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.05.2024г- до 31.05.2024г. и Законна лихва за забавя в размер на 1 050.69 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г.. до 18.02.2025г.

1.6/.

- Обезщетение в размер на 14 197.87 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.06.2024г- до 30.06.2024г. и Законна лихва за забавя, в размер на 1 239.30 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г.. до 18.02.2025г.

2. Евентуален иск, с правно основание, чл. 2в, ал.1 от З., с който се иска от съда да се произнесе, при отхвърляне-изцяло или частично на главния иск, по евентуалния иск на „Солар-Две“ ЕООД, срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ /КЕВР/, за осъждане на ответника КЕВР, за заплащане на имуществени вреди-пропуснати ползи, поради наличието на достатъчно съществено нарушение на чл.4, пар.3 и чл. 6, пар.1 и 2 от Директива /ес/ 2018/2001 на Европейския Парламент и Съвета от 11.12.2018г. Същевременно ищецът изрично посочва, че Директивата е надлежно транспонирана и не е налице противоречие със същата в националното законодателство, а бездействието на КЕВР, по същество е нарушение на принципите на правна сигурност и обосновани правни очаквания. Предявеният евентуален иск, по чл. 2в, ал.1 от З., е за периода 01.01.2024г. – 30.06.2024г., поради съществено нарушение на правото на ЕС, за осъждане на КЕВР, да заплати вреди-пропуснати ползи, в общ размер от 61 752.34 евро- главница и законни лихви за забавя в общ размер от 5 390.23 евро, считано от 01.07.2024г., до датата на депозирането на исковата молба- 18.02.2025г.. Периодите и размерите на главниците и претендираните лихви по месеци за периода 01.01.2024г-30.06.2024г., са идентични със сумите, посочени в исковата претенция по главния предявен иск.

Претендира се и законна лихва за забава, считано от датата на депозирането на исковата молба, до окончателното заплащане на обезщетенията.

В исковата молба ищецът твърди, че считано от 13.10.2023г., когато влиза в сила изменението на разпоредбата на чл. 31б, ал. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, за КЕВР, вече не е налице право на преценка, дали „може“, а императивно задължение, да измени определените премии, но не по-често от веднъж на 6 месеца, при условие че е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия. Намира, че с оглед на тази разпоредба, когато е налице „съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за съответен период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар“, то за КЕВР възниква задължение за КЕВР за откриване на производство по изменение на премиите, съответно да се определят нови премии. Като е установил сам, че е налице съществено изменение с над 15 %, между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за периода 01.07.2023-30.06.2024г., установена с Решение № Ц-13 от 30.06.2023г. на КЕВР, изм. с Решение № ФГ-3 от 25.10.2023г., спрямо постигнатата такава за периода 01.07.2023г-31.12.2023г. и прогнозната такава за оставащия срок от периода, а именно: 01.01.2024г.-30.06.2024г. /Датата на която е прието Решение № Ц-15 от 30.06.2024г. на КЕВР, с което КЕВР приема премии за следващия регулаторен период, в сила от 01.07.2024г./, ищецът смята, че към м.12.2023г. е било налице условието по смисъла на чл. 31б, ал. 2 ЗЕ, а изменение на премиите не е направено. Намира, че бездействието на КЕВР, към 01.01.2024г., КЕВР, да предприеме определените в закона действия и да „иницира производство и да издаде ново решение“ за изменение на премиите, е незаконосъобразно и на това основание, претендира обезщетение за причинени вреди във вид на пропуснати ползи. Ищецът претендира размерите, посочени в исковата молба, като пропуснати ползи, представляващи разликата между реализираните от ищеца приходи от премии, които са му заплатени от ФСЕС, за изкупеното нетно количество ел. енергия от ФЕЦ „Медовина“ и приходите, които би получил ищеца, ако КЕВР беше изпълнил задължението си да измени определените премии, за периода 01.01.2024г.-30.06.2024г. Намира, че неполучаването на премии, в размера, в който биха били, ако е постановено Решение на КЕВР, представлява намаляване на имущественото му състояние и е реална вреда по под формата на пропусната полза /чистия пропуснат приход/, в причинно-следствена връзка с бездействието на КЕВР. Иска се от съда да уважи предявения иск.

В съдебно заседание искът се поддържа, в изменените размери от процесуалните представители на ищеца. Претендират се съдебно-деловодни разноски, по представен списък. Депозирани са подробни писмени бележки.

Ответникът КЕВР, в писмен отговор на исковата молба изразява становище за недопустимост на евентуалния иск и неоснователност на исковите претенции. Счита, че за КЕВР не е било налице задължение да издаде решение. Иска се от съда да отхвърли жалбата като недоказана и неоснователна. Представя писмени бележки. Претендира разноски.

Представителят на СГП- Прокурор Д., дава становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция и иска същата да бъде отхвърлена.

Въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства, твърденията на страните и по свое вътрешно убеждение, съдът намира за установено по делото от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, а това се установява и от представените доказателства, че ищецът “СОЛАР-ДВЕ” ЕООД, притежава фотоволтаична електрическа централа “Медовница” с

инсталирана мощност 2,36 МВт, находяща се в землището на [населено място], общ. Д., обл. В., област Л.. Произвежданата от дружеството електрическа енергия се изкупува по преференциална цена, съгласно договор, сключен с „ЧЕЗ Електро България“ ЕАД от 29.03.2012 г. за срок от 20 години. С влизане в сила на компенсиранието с премии, договорът е прекратен. Договор за компенсиранието с премии № ВЕИ-411 / 30.08.2019 г. е сключен с Фонд Сигурност на електроенергийната система /ФСЕС/, в сила от 01.10.2019 г. до 29.03.2032 г. Съгласно чл. 21, ал. 1, т. 8б от Закона за енергетиката – ежегодно в срок до 30 юни КЕВР определя премии за електрическа енергия, от възобновяеми източници и от високоефективно комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия, произведена от централи с обща инсталирана електрическа мощност 500 kW и над 500 kW. С Решение № Ц-13 от 30.06.2023 г. Комисията е определила премии за производителите като разлика между приложимата преференциална цена - в случая 485,60 лв./МВтч и прогнозната пазарна цена за съответната група 250,27 лв./МВтч, изчислена на база определената от КЕВР прогнозна пазарна цена за базов товар за предстоящия регулаторен период в размер на 256,37 лв./МВтч и коефициента за групата 0,97619. Определената премия, за “СОЛАР-ДВЕ” ЕООД е в размер на 235,33 лв./МВтч.

Не е спорно по делото, че от страна на ответника- КЕВР, не е налице постановено Решение по смисъла на чл. 31 б от ЗЕ, (Нова – ДВ, бр. 38 от 2018 г., в сила от 8.05.2018 г., доп., бр. 79 от 2019 г., в сила от 8.10.2019 г., изм., бр. 86 от 2023 г., в сила от 13.10.2023 г.), съгласно което: „Комисията изменя определените премии, но не по-често от веднъж на 6 месеца, при условие че е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия“, за периода 01.01.2024г.-30.06.2024г. , за който според твърденията на ищеца е следвало да се инициира производство и да се постанови такова решение, въз основа на това, че се констатира съществено изменение на прогнозната пазарна цена за базов товар за периода 01.07.2023-30.06.2024г., установена с Решение № Ц-13 от 30.06.2023г. на КЕВР, изм. с Решение № ФГ-3 от 25.10.2023г., спрямо постигнатата такава за периода 01.07.2023г.-31.12.2023г. и прогнозната такава за оставащия срок от периода, а именно: 01.01.2024г.-30.06.2024г. /Датата на която е прието Решение № Ц-15 от 30.06.2024г. на КЕВР, с което КЕВР приема премии за следващия регулаторен период, в сила от 01.07.2024г./.

По делото е допусната и приета Съдебно-икономическа експертиза /СИЕ/, заключението по което на ВЛ В.П., неоспорено от страните, съдът кредитира като компетентно и обосновано. От заключението на ВЛ се дават отговори на поставените въпроси, както следва: На въпрос 1: ВЛ Да изчисли постигнатата пазарна цена за базов товар на организиран борсов пазар на електрическа енергия за периода 01.07.2023 г. – 31.12.2023 г., като спазва изискванията на Наредбата № 1 от 14 март 2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия („НРЦЕЕ“) и подходът, използван от КЕВР в Решение № Ц-13 от 30.06.2023 г., ВЛ определя средно за периода 01.07.2023 г. – 31.12.2023 г.:192, 64 лв./МВтч за месец декември 2023г. ; Прогнозната пазарна цена за ел. енергия за оставащия срок от периода 01.01.2024г.-30.06.2024г., на организиран борсов пазар по данни за месец декември 2023 г., ВЛ определя в размер на 178,29 лв./МВтч., а ако се приложи корекция надолу от 5%, както е подходено в Решение № Ц-13 / 30.06.2023г. спрямо прогнозната цена, определя на прогнозна пазарна цена за базов товар за периода 01.01.2024 г. – 30.06.2024 г. - 169,38 лв./МВтч.; По въпрос три: Да посочи налице ли е съществено изменение между постигнатата пазарна цена за базов товар на организиран борсов пазар по въпрос №1 и прогнозната пазарна цена за базов товар на организиран борсов пазар по въпрос №2., ВЛ посочва, че съгласно § 1 от ДР на НРЦЕЕ, т.16а: "Съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за съответен период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от

периода на организиран борсов пазар" е налице, ако това изменение е в размер над 15 на сто. Определената от КЕВР с Решение № Ц-13 / 30.06.2023 г. прогнозна пазарна цена за базов товар е 256,37 лв./МВтч. Изменението на определената от КЕВР ППЦБТ от 01.07.2023 г. - 256,37 лв./МВтч, спрямо постигната цена на пазар „Ден напред“ на Б. и прогнозната цена за оставащия срок от периода – първо полугодие на 2024 г. към края на м. декември 2023 г. - 185,47 лв./МВтч, е 27,7% и се явява съществено изменение. По въпрос 4: Да изчисли премията, дължима на “СОЛАР-ДВЕ” ЕООД за един мегаватчас произведена електрическа енергия от ФТЕЦ “Медовница” за периода 01.01.2024 г. – 30.06.2024 г., при прилагане на прогнозната пазарна цена за базов товар на организиран борсов пазар на електрическа енергия за периода 01.01.2024 г. – 30.06.2024 г. по въпрос №2, ВЛ дава следното заключение: Премия за електрическа енергия, произведена от слънчева енергия, при преференциална цена 485,60 лв./МВтч- е 304.55 лв./МВтч. При прилагане на корекция надолу от 5% към прогнозната цена, както е подхотено в Решение № Ц-13/30.06.2023 г., Премия за електрическа енергия, произведена от слънчева енергия, при преференциална цена 485,60 лв./МВтч. Е 308.90 лв./МВтч.; По въпрос 5: Да изчисли разликата между реализираните приходи от премии на ищца от Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ за периода 01.01.2024 г. – 30.06.2024г., и приходите по премията, изчислена по въпрос №4. Да представят изчисленията отделно в таблица по месеци, ВЛ прави следните изчисления, при два варианта, а именно: Разлика при премия за електрическа енергия с ППЦБТ без допълнителни корекции (185,47 лв./МВтч) /по задача № 4, т.1/ е в размер на 58 101,08 евро, посочена по месеци в табличен вид в заключението, а при разлика при премия за електрическа енергия с ППЦБТ с корекция надолу от 5% (181,01 лв./МВтч), /по задача № 4, т.2/, разликата е в размер на 61 752.34 евро, обективирана в табличен вид по месеци, в заключението; По въпрос 6: Законните лихви върху пропуснати приходи от разлика в премията, изплащана от ФСЕС, изчислени при отговора на задача № 5 във вариант 1, и дадени по месеци в Таблица № 2.1, за периода от датата на падеж за плащане до датата на подаване на исковата молба 18.02.2025 г., ВЛ определя в размерите по Таблица 2.1.1 от заключението, а Законните лихви върху пропуснати приходи от разлика в премията, изплащана от ФСЕС, изчислени при отговора на задача № 5 във вариант 2, определя в размерите по таблица Таблица 2.1.2. След проверка на представените извлечения от банкова сметка в Банка ДСК АД, вещото лице установи, че премии в размер на 235,33 лв./МВтч са изплатени на “СОЛАР-ДВЕ” ЕООД от Фонд „Сигурност на електроенергийната система“, като плащанията са извършени в срок до края на месеца, следващ месеца, през който е произведено съответното количество, само за м. януари 2024 г. втората част от плащането е извършено на 18.03.2024 г. и за м. юли 2024 г. има доплащане на 29.08.2024 г. Данни за всяко от плащанията – дата и сума, както и количеството, за което се отнася, са дадени по-горе в Таблица № 1, колони 1 – 5. Разликата между реализираните приходи о премии от ищца, изплатени от ФСИС, за периода от 01.05.2024г. до 30.06.2024г. , и приходите от коригирани премии, изчислени от експертизата е на обща стойност 32 193.66 евро, като дължимите лихви за забава за периода са обективирани в Таблица 3.1 от Заключението. Отклонението на определената от КЕВР ППЦБТ от 01.07.2023 г. - 256,37 лв./МВтч спрямо постигнатата цена на пазар „Ден напред“ на Б. до м.12.2023 г. и прогнозната цена за оставащия срок от периода – първо полугодие на 2024г., по данни за фючърсите за м. ноември 2023 г. - 215,68 лв./МВтч е 15,9%. Отклонението на определената от КЕВР ППЦБТ от 01.07.2023г. - 256,37 лв./МВтч спрямо постигната цена на пазар „Ден напред“ на Б. до м.11.2023 г. и прогнозната цена за оставащия срок от периода – първо полугодие на 2024 г., по данни за фючърсите за м. ноември 2023 г. - 219,00 лв./МВтч- е 14,6%. Изменението на определената от КЕВР ППЦБТ от 01.07.2023 г. спрямо постигната цена на пазар „Ден напред“ на Б. до м.12.2023 г. и прогнозната цена за оставащия срок от периода, по

данни за фючърсите за м. ноември 2023 г. по задача № 5.3.1 е 15,9%, превишава 15% и се определя за съществено. В тази ситуация са налице условията за изменение на премиите, изплащани от ФСЕС, за електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници.

Изменението на определената от КЕВР ППЦБТ от 01.07.2023 г. спрямо постигната цена на пазар „Ден напред“ на Б. до м.11.2023 г. и прогнозната цена за оставащия срок от периода, по данни за фючърсите за м. ноември 2023 г. по задача № 5.3. 2 - е 14,6%, не превишава 15% и не се определя за съществено. При изменение, което не се определя за съществено, по данни към края на м. ноември 2023 г., не са налице условия за изменение на премиите, изплащани от ФСЕС, за електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници. При не изменение на премиите, не се изчислява разлика в приходите, по данни към м. ноември 2023 г. и няма главница за изчисление на лихви.

ВЛ определя, че Вредата – пропуснатата полза, за периода 01.05.2024 г. – 30.06.2024 г. е дадена като Разликата между реализираните приходи от премии от “СОЛАР-ДВЕ” ЕООД, изплатени от Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ и приходите от коригираните премии, изчислени изчислени в отговора на Задача № 5.2 от раздел II от заключението (по месеци в Таблица № 3), и е на обща стойност 32 193.66 евро, като законните лихви за забава върху тази сума за периода от 01.05.2024 г. – 30.06.2024 г., са в общ размер на 2798.63 евро, обективирани в Таблица 5 от Заключението.

По делото са приети и Решения на КЕВР, представени от ищеца и ответника.

При така установените факти и обстоятелства съдът формира следните правни изводи:

Преди да разгледа и да се произнесе по исковете по същество и като съобрази задължението си на всеки етап от производството да следи относно допустимостта и редовността на исковата молба, като взе предвид възражението на ответника, направени с отговора на исковата молба и в депозираните по делото бележки, намира, че предявеният евентуален иск, с правно основание, чл. 2в, ал.1 от З. по т.2 е недопустим и производството в тази част следва да бъде прекратено.

Това е така по следните правни съображения:

Като се има предвид, че производството е исково и за него са приложими всички правила на АПК и съответно ГПК, съдът намира, че обективното съединяване на искове, по почин на ищеца е допустимо, като в хипотезата, когато е предявен главен и евентуален иск, задължението на съда да разгледа евентуалния иск, се предполага от изхода на главния иск, т.е. при неговото отхвърляне. Това е процесуално задължение на съда и се дължи във всички хипотези, когато и главния и евентуалния иск са допустими. Съдът е задължен да следи служебно относно допустимостта на всички обективно съединени искове, на всеки етап от производството, независимо в каква форма са предявени при обективното им съединяване. В процесния случай, самото процесуално действие на съединяване на искове по почин на ищеца, е допустимо, но евентуално предявения иск е недопустим на собствено основание.

Съгласно нормата на чл. 2в. (Нов – ДВ, бр. 94 от 2019 г.) (1) Когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковете се разглеждат от съдилищата по реда на: Административнопроцесуалния кодекс – за вреди по чл. 1, ал. 1, както и за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд. За да е допустим такъв иск и да се позове ищецът директно на правото на ЕС и неговото съществено

нарушение следва да е налице влязъл в сила административен акт или съдебен акт, по отношение на който се иска да бъде обявен като постановен в противоречие с правото на ЕС, какъвто в случая не е налице, или да е налице по отношение на действие, бездействие на административен орган, възможност за частно правен субект, да черпи права *директно от съответен акт на ЕС*. Такъв би бил случая, когато се черпят права от частно правни субекти директно от прякото приложение на Регламентите, но не и по отношение на Директивите, които имат пряко действие, само и единствено, ако не са транспоритарни в националното законодателство, какъвто не е настоящия случай. В самия иск на ищеца, същия не оспорва факта, че Директива (ЕС) 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 година за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници (Директива 2018/2001), е правилно и коректно транспоритарна в националното законодателство в Закона за енергетиката, поради което и прякото позоваване на чл. 4, параграф 3 и чл. 6 параграфи 1 и 2 на Директива (ЕС) 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 година за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници (Директива 2018/2001), е недопустимо, при надлежно транспоритарне на директивата в националното законодателство, което изрично е посочено и неоспорвано от ищеца. В исковата молба на ищеца не са наведени аргументи, че Директива 2018/2001 не е правилно транспонирана и че режимът на премии, както и възможността за преизчисляване ежегодно и допълнително по чл. 21, ал. 1, т. 8б и чл. 31 б, ал. 2 от ЗЕ не постига целите, заложи в Директива 2018/2001. Приложението на практика на разпоредбата на чл. 31 б, ал. 2 от ЗЕ е спорно на плоскостта на задълженията, произтичащи от тези национални разпоредби, а не от Директива 2018/2001, видно от съдържанието на исковата молба и неоспорвано от ищеца в хода на производството. Следователно липсва правна възможност ищецът да се позовава на чл. 4, параграф 3 и чл. 6 параграф 1 и 2 от Директива 2018/2001, тъй като задълженията, произтичащи от тези разпоредби са транспонирани надлежно в националното законодателство и целите, поставени от Директива 2018/2001 са постигнати. В този смисъл няма как да бъде осъществен фактическият състав на чл. 2в, ал. 1 от З., поради което и иск с посоченото основание е недопустим.

Действително, съгласно постоянната практика на СЕС частноправният субект има право на обезщетение за вреди, причинени му вследствие на нарушения на правото на ЕС, за които отговорност носи държавата, при наличието на три условия, а именно: предмет на нарушената правна норма на ЕС да е предоставянето на права на частноправните субекти, нарушението на тази норма да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда (Решение от 5 март 1996 г., *V. du rkscheur и Factortame* по съединени дела С 46/93 и С 48/93, EU:C:1996:79). В конкретния случай с нормите на чл. 4, параграф 3 и чл. 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2018/2001 не се предоставят права на частноправни субекти. Съгласно практиката на СЕС (Т-415/03, EU:T:2005:365, т. 86, С-178/94, EU:C:1996:375, т. 22), за да предоставя правна норма права на частноправни субекти съдържанието на тези права трябва да бъде достатъчно определено. В настоящия случай нормите на чл. 4, параграф 3 и чл. 6, параграфи 1 и 2 не съдържат права с достатъчно определено съдържание. Член 4, параграф 3 посочва общи изисквания към държавата-членка, какви цели трябва да се постигнат - Схемите за подпомагане за електрическа енергия от възобновяеми източници трябва да бъдат устроени по такъв

начин, че да се увеличи до максимум интегрирането на електрическата енергия от възобновяеми източници в електроенергийния пазар и да се гарантира, че производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници реагират на ценови сигнали на пазара и максимизират своите пазарни приходи. По отношение на схемите за пряко ценово подпомагане, подпомагането се предоставя под формата на пазарна премия, която би могла да бъде, наред с другото, променлива или фиксирана. По същия начин чл. 6, параграфи 1 и 2 поставя изискване държавите-членки да гарантират, че равнището на подпомагане и съответните условия, свързани с подпомагането, предоставено на проекти за енергия от възобновяеми източници, не се преразглеждат по начин, който да оказва отрицателно въздействие върху предоставените по това подпомагане права и да подкопава икономическата жизнеспособност на подпомаганите проекти. Предвидено е, също така, че държавите-членки могат да коригират равнището на подпомагане съобразно обективни критерии, стига тези критерии да са установени в първоначалното съставяне на схемата за подпомагане. Как точно се постигат тези цели обаче е въпрос, оставен на държавите-членки. И това следва напълно логично от факта, че Директива 2018/2001 цели да засили вече постигнатите цели от предходната Директива 2009/28. Подпомагането на ВИ производители чрез премии в Р България е въведено още през май 2018 г., т.е. още преди приемането на Директива 2018/2001 през декември 2018 г. и като една от възможните схеми за подпомагане на ВЕИ производители по смисъла на отменената Директива 2009/28/ЕО.

В просения случай, съдът приема по същество, че ищецът в действителност се позовава като основание за незаконосъобразността на оспореното бездействие на КЕВР, с нарушение на правото на легитимните му правни очаквания, който въпрос е въпрос по същество при разглеждане на главния иск, но нарушението или не на този правен принцип на правото на ЕС и административното право, не кореспондират с допустимостта на иск, обосноваван на достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, когато то е извършено при „явно несъобразяване с практиката“ на СЕС в съответната област (вж. Решение от 30 септември 2003 г. по дело C-224/01 Kbler v R. Ц., т. 56, Решение от 28 юли 2016 г. по дело C-168/15, т. 26). *При всички положения едно нарушение на общностното право е явно съществено, когато е продължило въпреки постановяването на решение, установяващо твърдяното неизпълнение на задължение, на решение по преюдициално запитване или на трайно установена практика на СЕС в конкретната област, от които е видно, че въпросното поведение съставлява нарушение (C-46/93 и C-48/93, EU:C:1996:79 т. 57).* Видно от фактите по делото и от твърдяното в исковата молба, тези хипотези не са налице по настоящото дело.

В настоящия случай, въведената при транспонирането на Директива 2018/2001 процедура, въвежда конкретния механизъм за спазване на заложените в чл. 4, параграф 3 и чл. 6 параграфи 1 и 2 цели, а именно – от една страна да се гарантира, че производителите на електрическа енергия ще реагират на ценовите сигнали на пазара и максимизират своите пазарни приходи; от друга страна коригирането става на база установени обективни критерии, които не се преразглеждат по начин, оказващ отрицателно въздействие върху предоставените права и подкопаващ тяхната жизнеспособност.

Въз основа на изложеното, като взе предвид надлежното транспониране на Директивата

в националното законодателство, липсата на правен интерес да се позове директно като частно-правен субект на същата и липсата изобщо на влязъл в сила акт-административен или съдебен, по отношение на който се твърди, че е постановен в противоречие с правото на ЕС, които са абсолютни положителни процесуални предпоставки за допустимостта на иска по чл. 2в от З., то производството в тази част следва да бъде прекратено.

С оглед на гореизложеното Предмет на настоящото производство: е иск на „С.-Две“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ /КЕВР/, с правно основание чл. 1, ал. 1 от З., с който ищецът „Солар-Две“ ЕООД, иска да бъде осъден ответника КЕВР, да му заплати имуществени вреди, във вид на пропуснати ползи, причинени от незаконосъобразно бездействие на КЕВР да изпълни задължението си по чл. 31б, ал.2 от Закона за енергетиката (ЗЕ), да инициира производство и да издаде решение за изменение на премиите, установени за периода 01.07.2023-30.06.2024г., с Решение № Ц-13 от 30.06.2023г. на КЕВР, изм. с Решение № ФГ-3 от 25.10.2023г., спрямо постигнатата такава за периода 01.07.2023г-31.12.2023г. и прогнозната такава за оставащия срок от периода, а именно за периода: 01.01.2024г.-30.06.2024г., в общ размер от 61 752.34 евро- главница и законни лихви за забава в общ размер от 5 390.23 евро, считано от 01.07.2024г., до датата на депозирането на исковата молба-18.02.2025г., индивидуализирани в искиви претенции по т.1.6 от изменената искова молба, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозирането на исковата молба до окончателното заплащане на обезщетението.

Пасивната процесуална правоспособност по исовете за обезщетения по З. е ограничена от разпоредбата на чл.205 АПК, вр.чл.1, ал.2 З., която предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

По изложените съображения искът е допустим срещу надлежния ответник. Разгледан по същество същия е неоснователен и следва да се отхвърли по следните съображения:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 З. предполага установяване кумулативното наличие на визираните в разпоредбата предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; настъпване на вреди от тях и причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредоносния резултат. Съгласно разпоредбата на чл.4 от З., отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от З. може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

При не доказване на която и да е от посочените предпоставки, обезщетение не се присъжда, като доказателствената тежест е за ищеца.

Отговорността по предявените исовете по чл. 1, ал. 1 З. е безвиновна, обективна за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на КЕВР.

Първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по З.– незаконосъобразното бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод изпълнение на административна дейност е налице само, когато е налице бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение,

произтичащо пряко от нормативен акт. Съобразно приложимата правна уредба и непротиворечивата съдебна практика на ВАС незаконосъобразно е всяко бездействие, представляващо не извършване *на действия* в противоречие с предписано от императивна правна норма задължение. Бездействието е основание за отговорност, когато се изразява в неизпълнение на административни правомощия, възложени по силата на закона. Преценката за наличие на бездействие следва да бъде направена при анализ на нормативно установено задължение или възможност за действие. Задълженията като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактни, а конкретно регламентирани в Конституцията, закони и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да се ограничи кога тяхното неизпълнение влече последиците на чл. 1 от З..

Под незаконосъобразно бездействие следва да се разбира дължими по силата на закона фактически действия. Незаконосъобразно бездействие по смисъла на чл. 203 АПК и чл. 1, ал. 1 З. е налице, когато административният орган не е изпълнил задължение за *фактическо действие*, което задължение произтича пряко от нормативен акт. Не е налице бездействие на административен орган в случаите на неизпълнение на задължение за произнасяне с волеизявление, т. е. за издаване на административен акт. Неизпълнението на задължения за волеизявление чрез произнасяне в срок, не представлява фактическо бездействие-основание за обезщетяване по реда на чл. 204, ал. 4 АПК и чл. 1, ал. 1 З.. В този смисъл е и константната практика на ВАС / *Решение № 6897 от 8.07.2022г. на ВАС по адм. д. № 11353/2021г., III о.; Решение № 5349 от 16.04.2014г. на ВАС по адм. д. № 6965/2013г., III о.; Решение № 7617 от 23.06.2015г. на ВАС по адм. д. № 13299/2014г., III о.; Решение № 7711 от 25.06.2015г. на ВАС по адм. д. № 10108/2014г., III о. и мн. др./*

В чл.31б, ал.2 ЗЕ изм., бр. 86 от 2023г., в сила от 13.10.2023 г. е предвидено, че: “Комисията изменя определените премии, но не по-често от веднъж на 6 месеца, при условие че е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия.”

Изменението на определените премии комисията извършва с Решение-административен акт, представляващ волеизявление на властнически орган по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Следователно, с посочената разпоредба за КЕВР се създава задължение при определени условия да извърши посоченото правно действие - да издаде административен акт, с който да измени определените премии.

Това, че актът на КЕВР, е юридически акт-Решение, безспорно е нормативно установено в ЗЕ, а именно чл. 31 б, ал. 4 ЗЕ, съгласно, който Решението за изменение на цените и премиите влиза в сила от деня на приемането му от комисията. Нещо повече, съгласно константната практика на ВАС, тези решения, не подлежат на оспорване. Редът по чл. 31б, ал. 2 от ЗЕ е изключение от правилото за неизменност на утвърдените премии, като регулатора има право да изменя същите, но не по-често от веднъж на 6 месеца при необходимост и при наличие на законоустановените предпоставки в нормата. Следователно, решението на КЕВР по чл. 31б, ал. 2 от ЗЕ е с по-малък интензитет, действието му във времето е ограничено и като краен ефект това решение в по-малка степен засяга правата на неговите адресати. Затова в този случай би могло да се приеме, че законодателят е имал предвид необжалваемост на това решение, като изключение от общия случай на обжалваемост на решенията на КЕВР (в

този смисъл е константната практика на 5-членни състави на ВАС, обективирана в определение № 9923 от 16.07.2014 г., постановено по адм. д. № 8763/2014 г., определение № 12547 от 22.10.2014 г., постановено по адм. д. № 12210/2014 г., определение № 11911 от 09.10.2014 г., постановено по адм. д. № 12209/2014 г., определение № 13595 от 14.12.2015 г. по адм. дело № 13581 от 2015 г., Определение № 5245 от 04.05.2016 по адм. д. № 4676 от 2016 г., Определение № 7927 от 29.06.2016 по адм. д. № 5532 от 2016 г., Определение № 7939 от 29.06.2016 по адм. д. № 6264 от 2016 г., Определение № 14873 от 05.12.2017 г. по адм. дело № 12337 от 2017 г., Определение № 11380 от 28.09.2017 г. по адм. дело № 10631 от 2017 г., Определение № 8469 от 30.06.2017 г. по адм. дело № 6710 от 2017 г.).

В този смисъл, твърдението за наличието на бездействие на КЕВР да се произнесе с решение, което е факт, по своя характер не е бездействие за извършване на фактическо действие. Дори и да приемем, че е налице при новата нормативна уредба на чл. чл. 31б, ал. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, за КЕВР, задължение за КЕВР, да се самосезира, но не по-често от веднъж на 6 месеца, при условие че е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период, спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия, то този анализ и извършването му е изцяло в оперативната компетентност на КЕВР, същия не действа в условията на обвързана компетентност и дори и новата норма да е императивна-като създава задължение за анализ и започване на административно производство по този въпрос, то винаги се касае за правни действия, иницирането на производство- е елемент от административното производство, а същото производство приключва с Решение-административен акт, който не подлежи на оспорване. След като законодателят е приел в нормата на чл. 31 б, ал. 4 ЗЕ, който не е променен, че взетото Решение по чл. 31 б, ал.2 ЗЕ, е окончателно и не подлежи на оспорване, съгласно посочената и по-горе практика на ВАС, крайният правен акт, с който приключва производството по чл. 31 б, ал.2 от ЗЕ, е Решение, което е окончателно-правен акт, а не бездействие, същото е необжалваемо, в този смисъл то не може да бъде незаконосъобразно. Няма как на това основание да са незаконосъобразни и всички актове, които са постановени в хода на административното производство по издаването на окончателното решение, такива по см. на чл. 21, ал.5 от АПК, а именно: Не са индивидуални административни актове волеизявленията, действията и бездействията, когато са част от производствата по издаване или изпълнение на индивидуални или общи административни актове или са част от производствата по издаване на нормативни актове. в специален закон е предвидено друго. Липсата на инициране на производство в случая, не е ИА, съгласно чл.21, ал.5 от АПК, защото същото е само по себе си част от административно производство, същевременно не е и фактическо действие или бездействие, именно защото е част от производството по издаването на ИАА, какъвто е в частта по отношение на ищеца, едно Решение по чл. 31 б, ал.2 ЗЕ.

При така установеното, не е налице първата от кумулативно изискуемите се материалноправни предпоставки, обуславящи основателността на иска по З., липса на бездействие или административен акт, който да е отменен като незаконосъобразен, или акт-Решение, което да е незаконосъобразно, което според тезата на ищеца е налично бездействие, изразяващо се в неиздаване на акт по чл. 31б, ал.2 ЗЕ. Съгласно посочената разпоредба, при изпълнение на посочените в нея условия

административният орган дължи издаване на административен акт, а не извършване на фактическо действие, с оглед на което всички доводи в жалбата, във връзка с незаконосъобразно бездействие, са ирелевантни за правния спор. Дори и да се приеме противната теза, че се касае за фактическо действие, което се изисква по силата на нормативен акт, а не за издаване на административен акт, отново не е налице основание за уважаване на исковите претенции. Няма незаконосъобразно фактическо бездействие на ответника.

Следователно, не е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по чл.1, ал.1 от З. – незаконосъобразно бездействие при или повод изпълнение на административна дейност. При липсата на тази предпоставка е излишно да се обсъждат останалите предпоставки, доколкото, за да възникне отговорността на ответника, следва да са налице кумулативно елементите от фактическия състав, доколкото при липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 З..

За пълнота на изложението, съдът намира за необходимо да посочи, че в константната си практика ВАС, приема, че когато не е налице завършено, в случая-не е започнало изобщо административно производство, което да е завършило, не е налице причинно-следствена връзка, между търсените вреди по З. за ищеца */В този смисъл констатнтата практика на ВАС: Решение № 5686/31.05.2023г. по адм.д. № 10721/2022г., III о. на ВАС; Решение № 5681/31.05.2023г. по адм.д. № 12008/2022г., III о. на ВАС ; Решение № 5576/08.06.2022 по адм.д. № 2676/2022, III о. на ВАС; Решение № 5592/30.05.2023 по адм.д. № 7134/2022, III о. на ВАС; Решение № 5706/31.05.2023 по адм.д. № 863/2023, III о. на ВАС/.*

Въз основа на изложеното, съдът като установи липсата на две от материално правните предпоставки, а именно: липсата на незаконсъобразен акт или бездействие на административен орган и причинно-следствена връзка с претендираните вреди, за уважаването на иска по чл.1 ал.1, т.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /З./, намира иска за недоказан и неоснователен само на това основание и съгласно практиката, не следва да разглежда наличието или не на другите предпоставки.

При този изход на делото и надлежно направено искане за присъждане на разноски по списък, ответникът има право на такива, които следва да бъдат заплатени от ищеца, в общ размер на 439.72 евро, в т.ч. юрисконсултско възнаграждение в размер на 184.07 евро и депозит за възнаграждение на ВЛ- 255.65 евро.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА, производството по адм. д. № 1717/2025г. по описа на АССГ, в частта, на евентуално предявения иск на „Солар-Две“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., [улица], № 26, срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ /КЕВР/, с правно основание, чл. 2в, ал.1 от З., за осъждане на ответника КЕВР, за заплащане на имуществени вреди-пропуснати ползи, поради наличието на достатъчно съществено нарушение на чл.4, пар.3 и чл. 6, пар.1 и 2 от Директива /ЕС/ 2018/2001 на Европейския Парламент и Съвета от 11.12.2018г. за

периода 01.01.2024г. – 30.06.2024г., поради съществено нарушение на правото на ЕС, за осъждане на КЕВР, да заплати вреди-пропуснати ползи, *в общ размер от 61 752.34 евро- главница и законни лихви за забава в общ размер от 5 390.23 евро, считано от 01.07.2024г., до датата на депозирането на исковата молба- 18.02.2025г.,* ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозирането на исковата молба до окончателното заплащане на обезщетението, за периоди по кумулативно предявени главни искове и акцесорни искове за лихва, както следва: Обезщетение в размер на 6 011.48 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.01.2024г- до 31.01.2024г. и Законна лихва да забава в размер на 524.73 евро, върху горепосочената главница, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.; Обезщетение в размер на 7 334.43 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.02.2024г- до 29.02.2024г. и Законна лихва за забава, в размер на 640.21 евро, върху горепосочената главница, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.; Обезщетение в размер на 8 782.22 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.03.2024г- до 31.03.2024г. и Законна лихва за забава м размер на 766.58 евро., върху главницата, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.; Обезщетение в размер на 13 389.29 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.04.2024г- до 30.04.2024г. и Законна лихва за забава в размер на 1168.72 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.; Обезщетение в размер на 12037.04 евро., без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.05.2024г- до 31.05.2024г. и Законна лихва за забава в размер на 1050.69 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.; Обезщетение в размер на 14 197.87 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.06.2024г- до 30.06.2024г. и Законна лихва за забава, в размер на 1239.30 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г., *като недопустим.*

В тази част решението има характер на Определение и като такова може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от съобщението на страните.

ОТХВЪЛЯ ИСКА на „С.-Две“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., [улица], № 26, *с правно основание чл. 1, ал. 1 от З.,* за осъждане на КЕВР, да му заплати имуществени вреди, във вид на пропуснати ползи, причинени от незаконосъобразно бездействие на КЕВР да изпълни задължението си по чл. 31б, ал.2 от Закона за енергетиката (ЗЕ), да инициира производство и да издаде решение за изменение на премиите, установени за периода 01.07.2023-30.06.2024г., с Решение № Ц-13 от 30.06.2023г. на КЕВР, изм. с Решение № ФГ-3 от 25.10.2023г., спрямо постигнатата такава за периода 01.07.2023г-31.12.2023г. и прогнозната такава за оставащия срок от периода, а именно за периода: 01.01.2024г.-30.06.2024г., *в общ размер от 61 752.34 евро- главница и законни лихви за забава в общ размер от 5 390.23 евро, считано от 01.07.2024г., до датата на депозирането на исковата молба- 18.02.2025г.,* както следва: Обезщетение в размер на 6 011.48 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.01.2024г- до 31.01.2024г. и Законна лихва да забава в размер на 524.73 евро, върху горепосочената главница, за периода от 01.07.2024г. до

18.02.2025г.;Обезщетение в размер на 7 334.43 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.02.2024г- до 29.02.2024г. и Законна лихва за забава, в размер на 640.21 евро, върху горепосочената главница, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.; Обезщетение в размер на 8 782.22 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.03.2024г- до 31.03.2024г. и Законна лихва за забава в размер на 766.58 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.;Обезщетение в размер на 13 389.29 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.04.2024г- до 30.04.2024г. и Законна лихва за забава в размер на 1168.72 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.; Обезщетение в размер на 12 037.04 евро., без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.05.2024г- до 31.05.2024г. и Законна лихва за забава в размер на 1 050.69 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г.; Обезщетение в размер на 14 197.87 евро, без ДДС, претендирано като вреди-пропуснати ползи, на посоченото по-горе правно основание, за периода от 01.06.2024г- до 30.06.2024г. и Законна лихва за забава, в размер на 1 239.30 евро, върху главницата, за периода от 01.07.2024г. до 18.02.2025г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозирането на исковата молба до окончателното заплащане на обезщетението, *като неоснователен.*

ОСЪЖДА „С.-Две“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от Управителя Р. М., със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., [улица], № 26, *да заплати* на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, сумата от 439.72 евро / четиристотин триста и девет евро и седемдесет и два евроцента/, *представляващи съдебно-деловодни разноски в производството.*

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: